

det ikke er Tilfældet, maa jeg holde paa, at det samlede Udvalgs Forslag under Nr. 6 er at foretrække.

Tscherning: Den ærede Justitsminister meente, at den almindelige Talebrug ikke ansaae Sportlerne for Skat; jeg vilde ønske, at den ærede Minister mere vilde holde sig til Gjenstandens Væsen end til almindelig Talebrug. Gjenstandens Væsen er i det Hele en Procentsskat, ikke Andet; i Kjøbenhavn er den indbragen i Statskassen, men rundt omkring paa Landet ere Sportlerne en Procentsskat, som umiddelbart anvyses de vedkommende Embedsmænd gennem Opkrævning til Vøn; Andet ere Sportlerne ikke, det er mange Gange og paa mange Steder erkjendt, jeg holder mig ikke til almindelig Talebrug, og derom gjælder det heller ikke her. Tværtimod er det meget paa- trængende, at det hele Embedsvæsen, som hører hertil, bliver alvorligt undersøgt, og for at anføre et Exempel paa, hvordan den Art Sager behandles, og hvor kostbare de ere, skal jeg nævne, at jeg i disse Dage har truffet paa et Tilfælde her i Kjøbenhavn, hvor en fattig Pige, eller om man vil, en velhavende Pige, thi det var en Tjenestepige, som havde et Barn — Barnet var ikke hendes, men en Andens, som hun havde taget sig meget af — døde fra dette Barn og efterlod sig Eiendele til en Værdi af 52 Rd.; hun havde nu truffet en testamentariff Bestemmelse om, at Barnet skulde have hendes Efterladenskab; men ved den ærede Justitsminister, hvormeget det kostede at tilbele Barnet, hvad der var testamenteret det? (Justitsministeren: Nei!). Barnet fik 26 Rd., medens de øvrige 26 Rd. gik til Omkostninger, ikke til Begravelse, thi derfor havde hun sørget aparte, men til Omkostninger, uagtet der var et Testamente, som ganske simpelt og ligefrem sagde, at Barnet skulde have hendes fattige Efterladenskab; Pigens fattige Efterladenskab deelte man, som sagt, i to Dele, hvoraf de 26 Rd. gik til Omkostninger, medens Barnet kun fik de øvrige 26 Rd., og det stæer ved høitbetalte Embedsmænd, om hvilke vi, saa at sige, daglig see, at de ikke kunne finde ud af at gjøre Ting af den Art paa en simpel og billig Maade.

Justitsministeren: Den ærede Rigsdagsmand sagde, at dette var skeet i Kjøbenhavn, efterat han iforveien havde ytret, at i Kjøbenhavn var Forholdet ordnet saaledes, at Sportlerne ikke tilslød Embedsmændene, saa jeg kan ikke rigtig see Conseqvensen.

Tscherning: Dersom den ærede Minister tillader det, skal jeg bemærke, at af disse 26 Rd. er kun overmaade lidt gaaet ind i Statskassen, men den langt overveiende Deel er medgaaet til lutter Omkostninger, for at faae besørget, med en stor Formalitet, al Slags høist unyttige Ting, og det beviser, at der er en overordentlig slet Forretningsførelse.

Justitsministeren: Det er en urigtig Paastand, og jeg mener, at den ærede Rigsdagsmand vilde handle særdeles rigtigt i at foranledige, at dette Tilfælde kom til at foreligge Justitsministeriet, som da ganske vist vil sørge for, at det bliver nøie undersøgt.

Tscherning: Det skal ikke mangle; den Regning til Hvid og Skilling, som jeg har i mine Hænder, skal den ærede Minister faae at see, men det er en Feil, at han ikke har seet den tidligere.

Indenrigsministeren: Forsaavidt jeg nu er kommen til den Ære paa en Maade at have skrevet § 26, hvad jeg ikke havde nogen Anelse om, skal jeg bemærke, at jeg virkelig heller ikke skal fralægge mig det — men jeg troer dog ikke, at jeg nogensinde er kommen dermed som et Forslag. Jeg har meget hyppigt i Udvalg, hvor jeg har været Formand, og hvor Forslag ere komne frem, søgt at give dem en saadan Skikkelse, at Vedkommende kunne være tilfredse dermed, og jeg tør maaskee sige, at Grunden til, at jeg saa hyppigt er bleven beæret med at være Formand i Udvalg, netop er at søge i denne Bestræbelse. Tværtimod skal jeg tilføie, at man jo deraf kan see, at jeg ikke er uvillig stemt imod den Tanke, der ligger til Grund for Paragraphen; men paa den anden Side maa det ikke tabes af Sigte, at der er Forskjel imellem, hvad man som Medlem af et Udvalg i Folkethinget kan fremføre, og hvad